

mindste burde kunne ordnes saaledes, at naar en Biværm bortflyver, og Ejeren ikke følger den, betragtes den som herreløs, dersom den sætter sig paa en offentlig Vej eller Sti og tilfalder da Fjnderen, men dersom den tager Stade paa et Hus eller en Grund, som er i privat Eje, tilfalder Sværmen den, der ejer Grunden. Desuden er der en anden Bestemmelse, som er i højeste Grad uheldig, navnlig for Husmænd. Det er jo saaledes, at det især er smaa Husmandsfolk, som have lagt sig efter Biavl, der er blevet en god Indtægt for dem. Jeg kender saaledes Husmænd fra min Egn, som aarlig have haft en Indtægt af 3—400 Kr. af deres Biavl. Men nu er der en Bestemmelse i Chr. V.s Danske Lov om, at Bistader skulle være i en Afstand af 10 Alen fra den nærmeste Vej, og da det ikke sjældent er Tilfældet, at saadanne smaa jordløse Huse kun have en lille Strimmel Have mellem Huset og Vejen, ere de derved forhindrede fra at holde Bier. Biavlerforeningen foreslaar derfor, at det skulde paabydes Biavlere med en saadan lille Strimmel Have at holde et Hegn ud imod Vejen paa 3 Alens Højde. Thi, siger Biavlerforeningen, det er en Kendsgerning, at naar Bier flyve over et Hegn, flyve de i det mindste en Alen højere end Hegnet, og naar dette er 3 Alen højt, komme de altsaa 4 Alen op og ville ikke kunne genere de vejfarende. Om dette forholder sig rigtigt, ved jeg ikke, det er Biavlerforeningen, som giver denne Oplysning. Endelig er der det tredje Punkt, hvorpaa Opmærksomheden henledes, nemlig at der i de senere Aar finder en ikke ringe og tiltagende Forskæmning Sted af Voks med noget, de kalde Jordvoks. Det ægte Voks blandes med Jordvoks, og Foreningen ønsker nu, at der skal sættes Straffebestemmelse derfor. Udvalget er enigt om, at der her er et Spørgsmaal, som har Betydning nu for Tiden, da Biavlen, som jeg sagde før, for mange Smaataarsfolk udgør en temmelig betydelig Indtægt. Staten har ogsaa søgt at fremhjelpe denne Virksomhed, idet der, dersom jeg ikke er fejl underrettet, paa Finansloven i Aar er foreslaaet 2,000 Kr. til Biavlerforeningen. Staten ønsker altsaa at støtte Foreningen i dens Bestræbelser, og det maa derfor synes rimeligt at træffe saadanne Bestemmelser, som kunne gøre det mere muligt for Smaataarsfolk at faa denne Indtægt.

Det tredje Andragende — ja der er egentlig to Andragender, nemlig under Nr. 8 og 9 — er en gammel Bekendt her i Tinget, idet det har været for flere Gange. Det drejer sig om Fiskeriet i Gudenaen og Randersfjorden. Jeg skal fatte mig meget kort om det, da jeg antager, at det ærede

Medlem for Præsto Amts 3dje Valgtres (Veth), der har stillet en Forespørgsel til Indenrigsministeren angaaende samme Sag, vil benytte Lejligheden til at udtale sig herom. Det Andragendet oplyser, er, at der fra Arilds Tid, om jeg saa maa sige, i alt Fald i flere Hundrede Aar, har været drevet uhindret Fiskeri baade i Randers Fjord og i Gudenaen, indtil en Østfeldt i Aaret 1879 blev Ejer af Frisenbold Laksegaard. Da forbød han Fiskeriet. Det kom til en RetsSag, og der faldt en Højesteretsdom den 29de Januar 1883, hvorved der blev tilkendt ham Eneret til Fiskeriet i Midtstrømmen i Gudenaen og indtil Randersfjordens Udlob. Højesteret forklarer Midtstrømmen derved, at det nærmest maa betragtes som ensbetydende med Sejlbybet. Dermed vare omtrent alle de mange Hundrede Familier, som drev Fiskeri omkring ved Randers Fjord, afstaarne fra at fiske der, idet de ikke kunde komme ud paa dybt Vand, hvor Fiskene ere, uden at komme ud paa Sejlbybet. Det var i Erkendelse heraf, at Regeringen under 2den Februar 1884, tror jeg, det var, nedsatte en Kommission til at tage under Overvejelse, hvad der kunde gøres for, at de mange Familier ikke skulde blive afstaarne fra denne Næringsvej, og Kommissionen afgav en Betænkning den 25de September 1884. Jeg skal kun nævne et enkelt Punkt af Betænkningen, der udtales der blandt andet, at 2,940 Familie-medlemmer ville blive forarmede og for en stor Del henviste til fattigvæsenet ifølge den Højesteretsdom, der var falden angaaende det Fiskeri, der derved var blevet dem forbudt. Derfor indstillede Kommissionen, at Staten skulde se at komme i Besiddelse af Frisenbold Fiskegaard, for at Fiskeriet kunde drives uhindret. Der blev imidlertid, saa vidt mig bekendt, ikke gjort videre, da det var kommet frem, men der blev af det ærede Medlem for Præsto Amts 3dje Valgtres (Veth) tilvejebragt ny Oplysninger i en ny RetsSag, der maatte kunde bringe ny Resultater om Østfeldts Eneret til Fiskeriet, og der faldt ogsaa den 27de Oktober 1889 en Højesteretsdom, der rigtignok ikke hjalp dem meget. Der siges først i denne Højesteretsdom: „Der kan ikke af Stødet paa Frisenbold Hovedgaard med Tilliggende, hvorunder Laksegaarden, udledes nogen Hjemmel for den udelukkende Ret til at drive Fiskeri i Gudenaens Hovedløb og Randers Fjords Sejlbyh.“ Der siges altsaa først, at der kan ikke tillægges Østfeldt nogen Eneret til Fiskeriet, men siges det videre i Dommen, „Østfeldt maa anses berettiget ikke blot til